

הנדון:

ביילעם העפון

ב ימים אלה עומד להופיע בארצות הברית ספר שישמח ליביו של כל כסיל בישראל.

ספר זה, שבוודאי יתורגם לעברית, נושא שם המסביר את תוכניו: "אילו נוצחה ישראל".

אילו נוצחה ישראל, בוודאי היה סיפנו מר ונמנה. אין צורך להסביר לנו זאת. כל אחד מאיתנו ידע זאת בעלות השחר ביום ה-5 ביוני 1967, ולכן הצטרפנו כולנו להחלטה הלאומית לפתוח במלחמה, ולנצח בה בכל מחיר.

אכל יש אנשים האוהבים להזיז כיר את האפשרות ההפוכה. אילו נצחנו — האם לא היו הערבים עושים בנו שמות?

ואם כן — לשם מה להזיז דמעות על אשה ערבית, הנהיגת ברפיח מכדורי חיי לים, מבטיבות ששרהביטחון מטרב להסי ביום נצח לנו דוכן הכנסת? מדוע להתרגש מהפגנה בעז, שבעיקבותיה מועברות מאה תלמידות לבתי-החולים? מדוע להסיק מסקנה מן העובדה שהאוכלוסייה בשטחים מתייחסת אלינו בשינאה גוברת והולכת?

הרי זה כאין וכאפס לעומת מה שהיה קורה אילו היה המצב הפוך, אילו נוצחנו אנחנו. (והריני נזכר בתשובתו הבריואה של קצין קרבי צעיר, ששמע טעני נה זו והשיב בצורה קיצרצרה וזני צחת: "ואללה, יש לנו מזל שלא לחמנו נגד אוכלי-אדם. היינו צריי כים לאכול אותם עכשו!")

★ ★ ★

בה נבדוק את הטענות היסודיות של הספר, לפני שיופיע בארץ וירעיל את נשמתם של תמימים.

ההנחה הראשונה של שלושת המחברים — שלושתם יהודים אמריקאים, אוהבי ישראל — היא שמאורעות ה-5 ביוני יכלו להיות הפוכים.

אילו החליטה ממשלת-ישראל לחכות, ואילו נתן נשיא מצריים לחיליה-האוויר שלו את הפקודה להלום בשדות-התעופה שלנו, כי אז היה חיליה-האוויר הישראלי מושמד תוך שלוש שעות.

הנחה זו צריכה לסמך את שערותיו אף של בעל-קרחת.

יותר מזה: זהו עלבון צורב לייחדיה-האוויר הישראלי.

שהרי ההנחה היא כאן כי רמת חילה-א-חיר שלנו היא כרמת יריבו המיצרי. שבי יום ה-21 של המשבר מורטה-העצבים, בשיא החרדה לשלום המדינה, היו צייטנינו שנים שנת-ישרים במיטותיהם, ללא הקפדה על הכללים הראשונים של כוננות וזהירות.

זוהי רמזון, שטות גמורה.

אילו החליטה ממשלת אשכול — דיין לחכות, ואילו נתן עבדיאלי נאצר את הפקודה להלום (כפי שדרשו ממנו טייסיו בסוף חודש מאי) — כי אז לא היה חיליה-האוויר הישראלי מושמד.

כמה עשרות מטוסים היו, אולי, נתפסים על הקרקע ועולים באש. גם זה מוטל בספק. אך השאר היו ממריאים לקראת האויב — ואוי לאויב!

★ ★ ★

אפשר לשאול: מה היה קורה אז? לולא הושמד הכוח האווירי של האויב במכה אחת — איך הייתה המלחמה נמשכת? ישנה אסכולה, הבודדת את מיי טב המומחים, האומרת הלוואי!

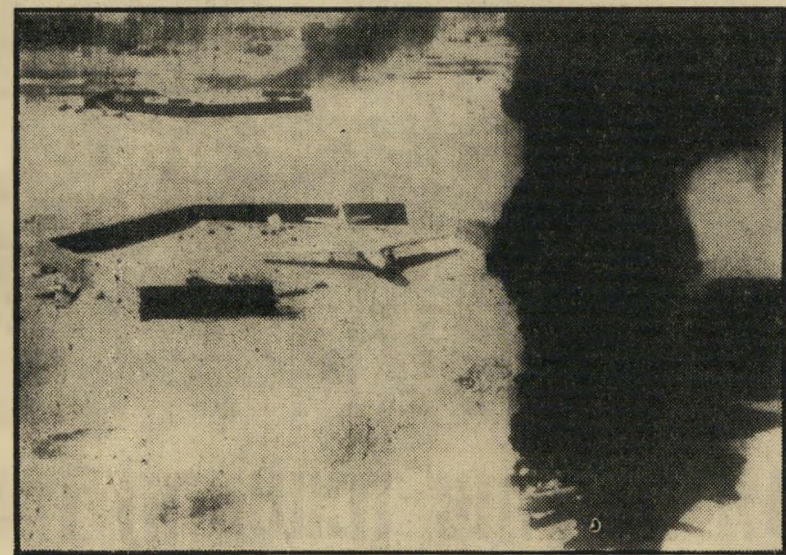
כי הספר ממשיך לתאר מה היה קורה אחרי אובדן חילה-האוויר שלנו.

תוך כמה ימים היה צה"ל מת"רספק לרסיסים!!!

לפי הספר, היו הצבאות הערביים הול-כים מחיל אל חיל, מנצחון לנצחון. הם היו משמידים את החטיבות המפוארות של צה"ל. הם היו מתקדמים בדייקנות מפלאה, כמו צבאו עטור-הנצחון של היטלר, שחלש בשעתו על המכונה הצבאית הטובה ביותר בעולם. שרידים עלובים של צה"ל היו נמ לטים למכתש-רמון. שרידים אחרים היו מת-בצרים במרומי הכרמל, לפי התוכנית שהוכנה עליידי אירגון-ההגנה בשנת 1941, כדי לקדם פני כיבוש נאצי.

כל זה די מגוחך. אך אין זה מרי גיז כמו ההמשך.

כי המחברים טורחים לתאר בפרוטרוט איך כובשים הערבים את הארץ. ישיבותיה של ממשלת הליכוד הלאומי מתוארות ככינוס ועד-קהילה בגטו יהודי.

5.6.67: אילו זה קרה אצלנו...

אשכול, דיין וגלילי מדברים בקול חנוק מהטעות, איי-איי-איי, אללי.

כמה זמן דרוש כדי לכבוש את קיבוץ לוחמי-הנמטאות? לא תאי מינו — שעת ימים!

יפו נכבשת תוך שעות. האוכלוסייה ה-אורחית אחות-הפאניקה מסתגרת במיקל-טיס, ומחכה לכבוש כמו יהודי בודפשט ב-1944.

בקיבוץ — האומה העברית מולה מתנהגת כממהדרה חרשה של גמזו יללנה.

ואילו הערבים מצטיירים, באורח פלא, ב"כישרונות ובתכונות של העם הגרמני. אין הם הורגים את כל היהודים, כפי שאפשר היה לצפות. הם מטילים עליהם מיסטר של כיבוש חמור, חומסים את חשבונות-הבנק שלהם, ומאפשרים לרובם הגירה מסודרת.

★ ★ ★

אין ספק שלושת המחברים — ריי צ'ארד צ'יטנוף, מי שהיה הכתב הסימי פאסי של השבועון ניוסוויק הארץ, ושני חבריו באותה מערכת, אהאארד קליין ורו ברט ליטל — התכננו לטובה.

הם בוודאי האמינו שהם מוציאים מתחת לידיהם יצירת-פאר

של תעמונה פרו-ישראלית מהי כמת.

למרכה הצעיר, הם עשו בדיוק את ההפך. דומים הם לביילעם הפוך — בבחינת "מה רעים אוהליך, יעקב".

ספר זה משרת את ישראל שיי רות רוב.

★ ★ ★

ורם כה, מפני שהוא יוצר תמונה מעליבה, כוזבת ומעוותת של ישראל. הוא מציג את מדינת-ישראל כי גמזו יהודי חרש, שמשלתו היא מעין יודנראם, ותושביו כבשים המובנים להיות מובלים לטבח.

(והירחור קל: האין זה מוזר שדוקא אנשי ארץ-ישראל השלימה, הארכי-לאומנים והארכי-פאטריוטים, מקדמים ספר זה בתור פים ובמצילתים? האין זה מאשר את חש-דנו, שהפאסיסטי-במהדרות-כיס שלנו אינם אלא יהודוני-גטו הפוכים, החסרים את ה-אינסטינקטים הבראים של אומה נורמלית?) נוצר הרושם שאחרי השמדת מדינת-ישר-ראל, יימשכו החיים כרגיל. היהודים בחו"ל יקלטו את הפליטים, מדינת-ישראל תישאר אפיוודה היסטורית כמו מדינת הצלבנים, ונצח ישראל לא ישקר.

האם הפצת תמונה זו בעולם — ובייחוד בעולם הערבי — תורמת לביטחון ישראל?

האם הפצת אשלייה כזאת בעני לב הערבי אין בה כדי לעורר את היסודות הקיצוניים ביותר?

★ ★ ★

אך עיקר הנוק של הספר טמון ב-בשורה אחרת שהוא מעביר לקורא ה-ערבי, ולכל אוהדי הערבים. הוא אומר להם: אין זה אלא מיקרה שהפסדתם את מלחמת-ששת-הימים.

לא נחלתם את התבוסה הניצחת מפני שיש לצה"ל עליונות צבאית — אלא מפני שעבר-אלנאצר הוא טיפשו, הססן, מתון.

אילו עמד בראש העולם הערבי אדם חזק ובעלי-החלטה, כמו יא-סיר עראפאת, הוא היה נותן את הפקודה הגורלית ב-5 ביוני, ומשי מיד את ישראל כמכה גדולה אחת.

לכן, יא ערבים, אל תתיאשו. אל תגידו לעצמכם: "איננו מסוגלים לנצח את ישראל בעתיד הנראה-לעין, ועל כן כדאי להתחיל לחשוב על הסדר של שלום עימה".

חלילה וחס! תגידו לעצמכם את ההיטך: "צריכים להפיל את עבד-אלנאצר, חוסין ושאר המנהיגים הכושלים, ולמסור את כתר ההנהגה למנהיגים החדשים של הפדאיון".

היתכן חבלה קטלנית יותר כי סיכויי השלום במרחב? הייתכן שירות נאמן יותר ליסודות הקיי ציוניים ביותר בעולם הערבי, לי אויבי ישראל, לאויבי השלום?

(ושוב הירחור קל: ראו אף ראו איך אנשי ארץ-ישראל השלימה שמחים לקראת ספר שיעורר בדיוק את אותה ההתלהבות גם בלב שוחרי ילסטיין השלימה. תמימות-הדעים בין שני המחנות מדהימה ממש — לא בפעם הראשונה, ולא בפעם האחרונה.)

★ ★ ★

אמרת שספר זה ישמח את ליבו של כל כסיל בישראל. הוא ישמח גם את ליבו של כל כסיל בעולם הערבי. מי שרוצה לשרת שירות את את ישראל ואת העולם הערבי, לא יכתוב ספר בנוסח: "אילו נוצחה ישראל במלחמת-ששת הימים".

הוא יכתוב ספר כשם: "אילו ניצח הגניון ביום השביעי".